

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137149725552/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

man aldrig kjendte en Forfatter! hvad kommer ogsaa hans Person os ved, naar kun Bogen er fortræffelig!»

»— Split og knus den overgivne Klynge,
Der tramper paa din Sangers Grav!»

læste *Otto* og Tonedigtningen var endt. Alle vare de opfyldte deraf. *Otto* alene havde nogle smaa Indvendinger: at Muserne ikke skulde komme smed Piber og Trommer, at der i et Digt af denne Skjønhed ikke maatte gives saa mange Ord af den Slags som: «slaaet paa Snuden, Mudderkasser» og deslige.

«Men naar det nu er det Plumpe, Digteren vil bekjæmpe,» sagde *Sophie*, «maa han jo ogsaa nævne det ved sit Navn. Den prosaiske Slam præsenterer han os Prøver af i en Sæbeboble. Vi skulle see, men ikke gribe det. Jeg finder, at De har Uret!»

«Begrebet om Ideen og Formen,» sagde *Otto*, «synes mig heller ikke tydeligt nok fremsat; begge smelte jo sammen. Selv Prosa er en Form!»

«Men Formen selv er det vigtigste!» sagde Fruen! «Det er med Poesie, som med Billedhuggerkunst, Formen er det, som giver Betydning!»

«Nei, De vil tillade mig!» sagde *Otto*. «Det er med Poesie som med Træet, Gud lader voxe. Den indre Kraft udtalet sig i Formen; begge blive lige vigtige, men jeg anseer det Indre for Helligere. Det er ogsaa her Digterens Tanke. Meningen, han siger, griber os lige saa meget, som den smukke Indklædning, i hvilket det bliver sagt.»

Nu begyndte da en Strid om Form og Stof, saaledes som den siden fortes over hele *Kjøbenhavn*.

«Jeg vil altid beundre »Gjengangerbrevene!» sagde *Sophie*, «altid sværme for disse Vers! inat drømmer jeg ene og alene om dette Kunstværk!»

Hvorlidet man kan, hvad man vil, lætte Øieblikket.

Naar vi i Kikkerten beskue Fixstjernen og tabe os i Beskuelsen, kan et lille Haar skjule os det store Legeme, et Støvgran bringe os bort fra de ophøiede Tanker. Der kom et Brev til Frøken *Sophie*. En Reisende havde bragt det fra den kjære Moder, hun var alt i Fyen, og tilmeldte sin lykkelige Reise.

«Og Nyhederne?» spurgte Fruen.